

ИСУС: ЧОВЈЕК ЗА СВА ВРЕМЕНА

Изгледа да ни вријеме ни мјесто није било за рођење Месије Месије који је требао да проповједати доктрину љубави. Али то је било вријеме одређено лично за њега.

Кад се Исус родио, негдје око 3. А. Д. Палестина је била јако узнемирена Римском провинцијом у застарјелој краљевини. Била је нарушена са бједом, и унутрашњим нередима, тешки велики порези, и тиранска управа краља Јевреја Ирода пупет Римске управе као и генерални раскол био је у земљи. Зелост је проповједала и ширила револуцију у брдима. Грчка филозофија кварила је Јеврејску вјеру. Грчка и Римска култура одвајала је млади народ у страну од вјере њихових отаца.

Јеврејска вјера по себи, вјера у којој су Јевреји одрасли, била је поцјепана од огорчених противника и многих секта. Постојали су Фарисеји који су настојали да би очистили вјеру са неумољивом послушношћу свом запису закона; Садукееви више слободнија секта била је састављена већином од свештеника и неких богаташа више класе; Есени, који су данас познати само кроз Мртвог мора записе, као једна група која се повукла из обичног живота да би тако постигли велику духовност.

Поред ових постојали су Самаријанци, измјешани одгој народа јако омрзнут од ећине Јевреја. Они су били потомци од мјешовитих бракова између колонија после Асиријанске инвазије у 771 Б. Ц. и Израелћана из Сјеверног краљевства. Фарисеји су их сматрали обредно нечистим.

Побожни Јевреји још су увјек очекивали Месију да дође како је проречено у записима Исаије, Малахије, и осталих. Али они нису били спремни за Месију као што је био Исус. Многи од њих су очекивали једног Божанственог ратника који ће им помоћи да се ослободе Римске управе.

Они у ствари нису очекивали путничког проповједача који је говорио једнако са Фарисејима и Самаријанцима, са богатима и сиромашнима. Они нису очекивали солтарског сина да им буде учитељ. Многи народ у Палестини није знао о рођењу Исусовом. Неки мудраци са Истока су знали, Матија нам каже, и дошли су да траже дијете, вођени од специјалне звијезде на небу. И неколико је чобана знало. Лука нам пише како се анђеоло показао њима ноћу и рекао им да се Спаситељ родио у Вителему, у граду Давидову и да ће наћи дијете гдје лежи у јаслама. Кад су видјели Исуса-дијете, чобани су одлетјели и казали другима што се догодило.

Трагедија се догодила када је Ирод дознао о Исусу од мудраца, који су дошли да га упитају гдје могу да нађу дијете рођено "Краљ Јевреја". Ирод који није био пуно крвни Јевреј у својим жилама, осјетио се угрожен на свом пријестолу када би се год споменуо новорођени "Краљ Јевреја" то би га јако потресло. Човјек који се није устручавао пред ничим, који је погубио своју властиту жену, три сина, и неколико чланова родбине. Стога је Ирод наредио погубљење све мушке дјече у Витлејему и спод двије године старости. Исус је био спасен пошто је Бог упозорио Јосифа да напусти земљу скупа са фамилијом.

Ни Марко нити Јован нису записали величанствено рођење. Опис у Матеју и Луку се разликују, али се ипак слажу да је Исус рођен од невинне Марије зачете од Светога Духа. тешко је схватити осјећај младе Јеврејке дјевојке, заручене да се уда за Јосифа, када јој је анђел саопштио да ће имати дијете које ће се звати "Син Божји". Јосиф је свакако морао бити узбуђен када је дознао да је његова млада била трудна. Бити баш као човјек, он је наумио да раскине вјеридбу на брзину да би Марији спречио срамоту. Али, Матија нам каже, да је анђеоло дошао к Јосифу у сну и рекао му да се не боји узети Марију за жену, пошто дијете "зачето у њој јесте од Духа Светога". Све ово, Матија нам каже, да је дошло како је то и проречено у старом пророчанству.

Марија и Јосиф били су сиромашни у сиромашној земљи. Назарет мирно насељен је гдје је Исус одрастао, било је и јесте дивно мјесто. Градић је смјештен у благо-брдовитом крају, опкољен вртovima, пољима, виноградима и смоквама, шипком и четинарима. Дивље цвијеће расте и разнобојном обилности. Али град је имао лош углед. Као путничко свратиште био је познат као заостао и са грубим животом.

Јосифова кућа можда је била једна у скупу од малих иловачких кућа подигнутих недалеко на брду од модерног Назарета, недалеко јужно од Римског војног пролаза и мало сјеверно од караванског пута носећи робу за трговину између Дамаска и Египта. Таква кућица могла је једва имати једну или двије собе, можда са 9 x 12 стопа, које су служиле за кување, јело, спавање, живљење и складиште; и друго одјељење за Јосифову радионицу.

Изузев из приче о његовом доласку у Храм у Јерусалим када му је било 12 година, једну само ствар Јеванђеље нам не говори а то је о Исусовој младости јесте да је он "растао", и напредовао у духу, и испуњен мудрошћу, и да је милост Божија била на њему. Ми знамо да су Марија и Јосиф подигли Исуса да буде добар Јеврејин. Као дијете он је био обрезан и послје је принесен Богу у Храм како је то и закон захтјевао. И онда у дванаестој како нам Лука говори, да је он доведен у Храм на Пасху за обред да би узео Јеврејску мушкост његов Бармитзван.

Чак и овим ранијим годинама он је одпочео да спроводи своју службу на земљи поред бриге својих родитеља. Односећи се на Лукин опис, када се Пасха завршила Јосиф и Марија су напустили Јерусалим и отишли кући без Исуса, мислећи да он путује са осталом родбином и друштвом. Али када га нису нашли послје дан пута они су се вратили у Јерусалим. Нашли су га ту у Храму гдје прича са учитељима, који су се чудили његовим питањима и чистом разумјевању. Када је Марија рекла Исусу да су се много бринули за њега, Исус је само одговорио "зашто сте ме тражили? Зар не знате да мени треба у оном бити што је оца мојега"?

По изгледу, вјеројатно да је Исусова младост била повезана са Јосифовим столарским занатом, пољопривредним активностима у свом комшилуку, и локалном синагогу. Столар који није правио куће, него мајстор који је правио плугове, јармове, пољопривредни алат, врата решетке на прозорима и кућни намјештај. Тај столарски обрт био је ручни тешки рад, који је захтјевао сјечу дрва, допремање клада, пилане и расилавање дрвене.

Пошто је он радио са Јосифом, Исус је морао имати јаку физичку снагу. Док је био младић он је можда у замјену чувао родбини овце као и комшијама, и вјероватно да је помагао у брању грозња и маслине, док је Јосиф примао плату за Исусов рад.

Ирод је одпочео са обновом старог Храма у Јерусалиму неких дванајест година прије Исусова рођења. Љепота сјаја бијелог мрамора и злата био је понос цијелом Израилу. Док је био само један Храм, сваки град је имао своје синагоге у Назарету за дневне и суботне обреде и за вјерску науку. Православни Јевреји вјеровали су да је први људски отац одпао од светости и тако донио невоље на човјечанство. Од тог времена сви су људи грешни, заслужују казну од Бога. Али Бог је обећао да ће одкупити човјека из гријеха.

У Назарету чланови синагога долазили су на службу сваке Суботе са одкупитељом, Исусом, а они то нису знали. Први пут када је Исус проповједао тамо скуп је толико био бјесан на оно што је он говорио да су они покушали да га изјуре из града и чак баце са градског зида. Али Исус је једноставно изишао ван кроз њих и отишао. Почетна тачка Исусовог проповједања је започела када је он имао око тридесет година.

Јован Крститељ, велики проповједник који је био обучен у ништа друго сем у робу од Камилске коже са кожним појасом и храна му је била скакавци и дивљи мед.

, лутао је пустињом Јудеје крстећи и проповједајући доктрину покајања за опроштење гријеха. Он је говорио за долазак Месије, једнога коме он није достојан поњети опанке. Исус је дошао код њега и он га је крстио. И глас је дошао са неба говорећи : "Ти си син мој љубазни, ти си по мојој вољи".

Исус није био револуционар нити политички вођа. Он је био Месија који ће повести Јевреје у нове дане славе надсвјетљујући чак Давидово царство. Истина свака ко, његове ријечи ако се схвате озбиљно имале су револуционарни значај. Он је био живо Биће, он је могао разумјети што је била глад и туга. Он је напао Есенску науку - мрзи непријатеља.

Проповједајући својим сљедбеницима "Љуби своје непријатеље, чини добро онима који који те мрзе". Он је такођер истакао да они требају љубити свога сусједа као о сами себе. Кад га је судија упитао "ко је мој сусјед?" Исус је одговорио с причом о оброг Самартијанца у којој је Самартијанац био херој. Пошто Јевреји сматрају Самартијанце нечисте тако да никаквог додира немају са њима, судија је добио одговор који је тражио. Сви људи су твоји сусједи.

Посље прве године или тако нешто свога службовања Исус је изабрао дванајсто рицу људи који су требали да буду његови апостоли. Већина их је дошла из сиромашне фамилије као што је била и његова, човјек из рибарског села код Галилејског мора или из чудноватих засељака из облишњих брда. Петар, рибар, изгледао је као природни вођа, и као његова ватрена персоналноста често пута био је без контроле. Други човјек Матија, традиционални аутор првог Јеванђеља, позван је у друштво о из пореске управе омрзнуте Римске бирократије.

У другом екстримном слушају Симона заелосте. Убједити другу десеторицу да би и прихватили ову двојицу невјеројатних кандидата-један бирократа а други фанатик узело је значајно особито својство. Неки од Исусових сљедбеника и његових ученика били су добро стојећи, али већина њих били су сиромашни. Богати нису волили Исусове изјаве "Не кушите богство на земљи".

Исус је знао да је лакше богатом да оправда свој властити интерес него да жртвује све и да га онда слиједи. Исус је рекао "Лакше је камили проћи кроз иглене уши и него богату човјеку ући у царство небеско". Али је он додао да је Богу све могуће. У исто вријеме, као прича о таленту у Матеју је јасна, Исус никога није оправдао од персоналне одговорности. Исусов углед као учитељ прочуло се на далеко и ши роко. И није ни чудо. Он је стално учио у причама, простим проповједањем које је чинило његова излагања једноставна свакоме оном који је желио да га слуша.

Поља и жетве које су биле дио његове младости биле су у његовим ријечима, на пуњене животом. Он је учио да су сви људи грешни, да су сви људи преступили Божији закон, али да Бог кроз своју љубав опрашта покајаном грешнику. Ипак он није био легалиста. Он је покренуо срдњу код Фарисеја када их је он укорио за мржњу његове доктрине. они су му довели жену ухаћену у прелјуби и говорили да закон захтјева да се она заспе камењем, питајући га што треба да ураде. Исус им није одговорио моментално, али они су навалјивали. На покон њима је одговор стигао: "онај који је међу вама без гријеха, нека баца камен на њу". Кад су ово чули он и су се разишли, један по један, "окривљени својом властитом савјешћу".

У проповјести на Гори и у другим приликама он је говорио својим слушаоцима ново упознавање природе Бога, и како човјек треба служити Богу и један другоме. Народ се окушљао да га чује а свештеници су постајали све више љубоморнији на његову популарност.

Дио разлога за његову популарност била су чудеса која је он радио. Она нису биле учињена да би се он бусао, него да би потврдио своју науку, да би додао рад својим ријечима. Када је постиђени газда остао без вина на женидби, он је претворио воду у вино, када се нашао међу гладном гомилом људи он је направио од пет хљебова и двије рибе довољно хране за свакога. Он је лијечио болесне; он је радио д

а слијепи прогледају; хроми да ходе. Када му је пријатељ умро он га је повратио у живот-и ако не прије, него што је подјелио тугу и плач са фамилијом умрлог.

Чак и мала дјеца су осјећала љубав коју је он изљевао. И када су Исусови ученици покушали да их спријече Исус је рекао да они требају да им дозволе да дођу к њему "...јер оваквије је царство Божије". Моћне многе вјерске власти и моћни савјетници, књижевници и Фарисеји, замјерали су његовом ушпиви и његовом великом броју слѣдбеника. Они су се често пута расправљали с њиме, покушавајући да би он нешто рекао што би они могли употребити као оружје против њега. Једном кад а га је један Фарисеј упитао да ли је законски да се плаћа Цесару порез. Исус је одговорио "Подај Цесару што је Цесарево и Богу што је божије".

Неки су сматрали да је он спотицао на ослабљење вјерске дисциплине. Једне Суботе када је он са својим ученицима ишао кроз усјев и кидали класове пшенице и јели зрно Фарисеји су га упитали, "зашто чините што не ваља чинити у суботу?" Исус је одговорио; "Субота је начињена човјека ради, а не човјек за Суботу! син је човјечији господар и од суботе". Другом приликом Исус је рекао "Не мојте мислити да сам дошао да укинем закон, или пророке, нисам дошао да укинем, него да испуним". Ипак Исусови непријатеи су расли бројчано и жестоко. Они су се огорчили на њега када је он изјурio трговце из Храма, говорећи им "Дом мој нека се зове дом молитве свима народима? а ви начинисте од њега хајдучку пећину". Али што је њима изгледало највише претјерано од свега јесте оно када је он сам изјавио. "Ја сам хљеб живота који је дошао из неба". Он је говорио: "Ја сам лоза, а ви сте гране... без мене не можете ништа чинити". Он је дао силу својим апостолима да раде чудеса. Он је говорио да може да опрости гријехе не учињене њему персонално, али сав гријех. Он је тврдио о сили коначног суда. Он је тврдио да је увјек постојао. Укратко, он је говорио о себи као да је он Бог. Он је себе звао син човјечији и син Божи и тврдио "Ја и отац једно смо".

Исусови ученици постепено растући духовно поред њега схватили су значај његове тврдње. Они су ишли с њим причали с њим. Они су видјели његова чуда. Слушали његову науку. Једног дана, послје много мјесеци када је Исус био са својим ученицима, он их је упитао, "а што ви мислите ко сам ја?" Петар је одговорио, "Ти си Христос син Бога живога". Исус је одговорио, "Ти си петар и на тој стијени подигнућу цркву своју".

Петар, ипак ускоро је показао да он није имао сталну храброст његова разумјевана, био је први од апостола који је схватио значај Исусове тврдње-тврдња која је остала темељ нове вјере. Традиционални Јудејци виђали су Бога као биће подпуно одвојен од свемира који је створио све, оно што је створио. Тврдити тако нешто као што је Исус тврдио било је подруглава комедија, богохулност или истина.

На покон књижевници и поглавари свептенички одлучили су да Исусов узбудљиви покрет не може се више подносити. Када су Исусови ученици припремали празник Пасхе, Јуда можда разочаран што Исус није постао врста Месије који ће изјурити Римљане у море-измакао се и пристао да изда Исуса за тридесет сребрењака.

На Пасхи у вече Исус и његових дванајест апостола скупили су се да вечерају што ће бити њихова заједничка посљедна вечера. Ту није било послуге да им пообичају оперу ноге и ни један од ученика није се понудио да то учини. Стога је Исус устао, узео лавор с водом и пешкир, и почео да пере ноге ученицима. "Него који је највећи међу вама" он им је често говорио "нека буде као најмањи". За трпезом Исус је узео хљеб, преломио га, и дао својим ученицима, говорећи, "узмите, једите; ово је моје тијело". Онда је узео чашу вина и дао им, говорећи, "пите; пошто је то моја крв новог завјета..." Те вечери Јован нам говори, да је Исус говорио о будућности. Он је говорио да ће се вратити к оцу да припреми мјесто положаја свима који га вјерују. Он је обећао да ће их у скоро напустити, Свети Дух Божи доћиће и живјеће

у њима. И он је рекао да као што је Бог послао њега у свијет, тако и он њих шаље са његовом поруком.

Послије тога Исус је отишао у врт Гетсиманију да се моли. Он је рекао ученицима да држе стражу; умјесто тога, они су спали. Исус је прво тражио од Бога да га сачува од смрти за коју је он знао да га очекује. Али он је завршио своју молитву са ријечима "не по мојој жељи, већ по твојој вољи". Када се он вратио к својим ученицима, подивљала руља послата од поглавара свештеничких и књижевника наоружаних сабљама и батинама вођени од издајника апостола, Јуде, ушли су у врт. Јуда је открио Исуса са поздравом и са пољубцем.

Исус је осуђен, прво од стране поглавара свештеничког, Каифе, и онда од Понтије Пилата, Римског гувернера. За поглаваре свештеничке оптужба је била вјерског смјера; злочин хуљење тврдећи да дијели пријесто с Богом. Поглавари свештенички пронашли су га кривим и руља је захтјевала његову смрт. Али поглавари свештенички нису могли извршити смртну казну, због тога су га одвели к Пилату.

За Пилата оптужба је била политичког значаја; оптужба га је теретила да је Исус говорио да је он краљ. Кроз цијело ово суђење Исус није скором говорио ништа. Пилат није персонално био непријатељ Исусов и три пута је покушао да се удаљи од одговорности смртне казне. Он је покушао да се суд пренесе на Ирода, али је Ирод послао Исуса назад к Пилату. Пилат је онда наредио бичовање Исуса и да га по том пуште. Али руља је захтјевала смрт.

На покон Пилат је покушао да пусти Исуса као знак помиловања, по обичају Пасхе. Али народ је захтјевао од Пилата да им пусти умјесто Барабаса, убицу тада у затвору, и да разапне Исуса. Пилат је на покон попустио. Али он је узео воду и опрао руке пред руљом народа, говорећи, "ја нисам крив у крви овог праведника". Он да је Исус понове шибан, исмијаван и разапет.

Баш послје три дана и три ноћи Исусов гроб, тешко чуван запечечени гроб, био је празан. Значај празног гроба и појава послје тога васкрснутог Христа Хришћанска Божија црква постигла је своју наду, своју храброст, своју радост, своју вјеру.

Пошто је васкрснути Христос, како је апостол Павле учио, да је камен темељац Хришћанства.

Многе теорије предпостављале су разјашњење празног гроба. Можда Исус није умро на крсту, него се повратио у живот док је био у хладном гробу. Можда они који су тврдили да су га видјели послје васкрснућа можда су били жртве масовне хистерије. Можда су ученици подплатили стражу за тијело и онда направили причу. Уско проучавање јеванђељског распећа и васкрснућа записа анализа ранијих хришћанских вођа као што је записано у Дјелима Апостолским, и мало познавање историје јесте потребно за оцјену доказа.

Неколико научника данас, упознати са методом старинског распећа, питају се да ли је стварно Исус умро. Јован нам говори да су војници сломили гољена других који су били разапети с Исусом, али да нису сломили Исусове гољени пошто је он већ био мртав. Масовна хистерија не разјашњава то такођер, пошто је Исус виђан много пута послје тога од много народа који су га познавали. И један се морао питати да ли су ученици ако си и имали толико новца да подмите стражу и однесу Исусово тијело, могли да оснују цркву на једној великој обмани. Ако су ученици и учинили тако отрпану обману, да ли је та мала група, тако безобзирни и разбјежани са случајем распећа, постали духовно херојске вође раније цркве описане у Дјелима Апостолским?

Када је Исус умро ученицима је цијели свијет пропао. Можда су они очекивали да ће син Божи спасити сам себе, а кад није они су изгубили наду. Они су били једна жалосна деморалисана група. За вријеме суђења Петар је чак порекао три пута да он не познаје Исуса. Онда је дошао празан гроб. С тијем долази забуна и отворено питање. Исус је сам дао одговор када се он појавио у средини ученика када су с

е они били окупили на ручак. Његове прве ријечи звучале су дивно: "Мир вам". Ово није била утвара. "Опицајте ме и видите" рекао је Исус "пошто дух нема меса и костију". Ту је било велико изненађење, чуђење-и онда неописљива радост.

За вријеме његових посљедњих дана на земљи, Исус је припремао своје ученике да оснују његову-Божију цркву. Матија нам каже да на једном састанку с Апостолима на брду Галилеје, Исус их је послао да уче све народе, говорећи им, "ја сам с вама стално, чак до краја вијека".

Када је Исус отишао на своје мјесто к Богу, сада је човјеку познат Божији план за човјечанство, једна намјера безкрајне љубави. Бог више није био далека тајна; Он је открио своју природу и карактер кроз Исуса Бого-човјека. Зато што је Исус био обоје Бог и човјек, он је повезао човјека с бескрајном реалношћу о Богу. Зато што је Он би Бог, Он је био у могућности да побједи гријех и смрт. Зато што је такођер био човјек, човјечанство може дијелити његову побједу. Зато што је Он дошао доље е код нас, и васкрснуо, ми можемо васкрснути такођер, опростити се од гријеха, као дјеца Божија.

Цијела прича о Исусу је записана, свакако, у четири Јеванђеља, свако поједино има своје сопствено специјално истицање у свом погледу његова живота.

Што у ствари је Исус проповједао? Дали је он проповједао само о себи или је дио неку вијест од Оца да нам је проповједа и какав та проповје је била? Као најбољ и доказ о томе што је Он проповједао говори нам Матеј и Марко у Јеванђељу.

Матеј 4:23; 9:35; 24:14. "И прохођаше по свој Галилеји Исус учећи по зборницама њиховијем, и проповједајући јеванђеље о царству... И прохођаше Исус по свијем градовима и селима учећи по зборницама њиховијем и проповједајући јеванђеље о царству... И проповједаће се ово јеванђеље о царству по свему свијету за свједочанство свијем народима".

Марко 1:14 "А пошто предадоше Јована, дође Исус у Галилеју проповједајући јеванђеље о царству Божијему". Из ова неколика записа може се закључити да је Исус проповједао о доласку царства Божијега и успостављање Његове управе на земљи.